

Sygn. akt V U 544/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ryszard Sadlik
Protokolant:	st.sekr.sądowy Edyta Boszczyk

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2013 r.

na rozprawie

odwołania H. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

z dnia 19 marca 2013 roku nr (...)

w sprawie H. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o emeryturę

I. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje H. K. emeryturę od stycznia 2013 roku;

II. stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Niniejszy wyrok jest prawomocny z dniem 11.07.2013 r

K. dn. 15.07.2013

SSO Ryszard Sadlik

Sygn. akt V U 544/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił H. K. prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy powołał się na przepis art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2009 r. Nr 153 poz. 1227 z późn. zm.) podnosząc, iż wnioskodawca nie posiada wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych na dzień 31 grudnia 1998 roku, wobec tego nie przysługuje mu prawo do emerytury.

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 4 kwietnia 2013 roku wniósł ubezpieczony domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wskazywał, że organ rentowy nie uwzględnił mu do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w (...) Zakładach (...) na stanowisku brakarz, mistrz jako pracy w warunkach szczególnych ponieważ stanowisko nie jest zgodne z wykazem stanowisk wymienionych w wykazie A, dziale XIII, poz. 23, pkt. 1 w Zarządzeniu nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 roku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

H. K. urodził się w dniu (...)

Ubezpieczony w okresie od 8 maja 1980 roku do 31 lipca 1994 roku zatrudniony był w (...) Zakładach (...) w K..

W dniu 31 grudnia 1996 roku były pracodawca wystawił ubezpieczonemu świadectwo pracy, w którym potwierdził powyższy okres zatrudnienia wyszczególniając okres zatrudnienia od 8 maja 1980 roku do 9 kwietnia 1986 roku i od 1 listopada 1986 roku do 31 października 1992 na stanowisku brakarza i od 10 kwietnia 1986 roku do 31 października 1994 roku na stanowisku mistrza produkcji. Głównym obowiązkiem ubezpieczonego była kontrola jakości wykonania wyrobu na każdym stanowisku: walcarzy, tłoczarzy na gorąco, szlifierzy, pracowników, którzy polerowali wyroby i malarzy. Odbierał produkcję pod względem jakości po walcowaniu wideł, walcowaniu tulei, po prasowaniu i tłoczeniu na gorąco, po szlifowaniu polerowaniu, malowaniu. Sprawdzał jakość półfabrykatów, z jednej operacji na drugą, żeby nie przechodziły na dalszą produkcję z brakami. W zakładzie produkowano widły, łopaty, haki i inne różnego rodzaju wyroby metalowe. Pracownicy przedkładali swoją produkcję na hali ubezpieczonemu, bezpośrednio na stanowiskach celem kontroli jakości. W okresie jednego miesiąca na stanowisku mistrza ubezpieczony wykonywał nadzór nad jakością produkcji.

Ubezpieczony wskazaną pracę wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. W dniu 14 stycznia 2013 roku złożył wniosek o przyznanie emerytury.

Udowodniony okres zatrudnienia wyniósł 27 lat, 5 miesięcy i 13 dni okresów składkowych i nieskładkowe w tym ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych do dnia 31 grudnia 1998 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków i ubezpieczonego oraz dokumentów z akt osobowych ubezpieczonego

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art. 184 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2009 r. Nr 153 poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W ust. 2 wskazano, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z treścią art. 27 tej ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: 1) osiągnęli wiek emerytalny określony w ust. 2 albo 3; 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 27a. Wiek emerytalny dla kobiet wynosi co najmniej 60 lat. Natomiast wiek emerytalny dla mężczyzn urodzonych w okresie: 1) do dnia 31 grudnia 1947 r. wynosi co najmniej 65 lat; 2) od dnia 1 stycznia 1948 r. do dnia 31 marca 1948 r. wynosi co najmniej 65 lat i 1 miesiąc; 3) od dnia 1 kwietnia 1948 r. do dnia 30 czerwca 1948 r. wynosi co najmniej 65 lat i 2 miesiące; 4) od dnia 1 lipca 1948 r. do dnia 30 września 1948 r. wynosi co najmniej 65 lat i 3 miesiące; 5) od dnia 1 października 1948 r. do dnia 31 grudnia 1948 r. wynosi co najmniej 65 lat i 4 miesiące.

W myśl art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 w ust. 2 i 3. Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 r. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), w myśl których okresami pracy uzasadniającymi prawo do wcześniejszej emerytury są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn; 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat wykonywał prace wymienione w wykazie A cyt. rozporządzenia.

W przedmiotowej sprawie nie jest sporny między stronami ogólny staż pracy ubezpieczonego. Spór dotyczył natomiast tego, czy ubezpieczonemu przysługuje emerytura w myśl wyżej wskazanej regulacji. W przedmiotowej sprawie zatem niezbędnym było ustalenie czy praca wykonywana przez wnioskodawcę od 8 maja 1980 roku do 9 kwietnia 1986 roku i od 1 listopada 1986 roku do 31 października 1992 na stanowisku brakarza i od 10 kwietnia 1986 roku do 31 października 1994 roku na stanowisku mistrza produkcji w (...) Zakładach (...) w K. była pracą w warunkach szczególnych.

Dokonując ustaleń w tym zakresie Sąd dał wiarę zeznaniom świadków będących współpracownikami ubezpieczonego. Świadkowie potwierdzili bowiem zakres pełnionych przez ubezpieczonego obowiązków. Zeznali, że praca ubezpieczonego polegała na kontroli jakości wykonania wyrobu na każdym stanowisku: walcarzy, tłoczarzy na gorąco, szlifierzy, pracowników, którzy polerowali i malarzy. Odbierał on także produkcję pod względem jakości po walcowaniu wideł, walcowaniu tulei, po prasowaniu i tłoczeniu na gorąco, po szlifowaniu polerowaniu, malowaniu. Sąd zeznania świadków uznał za wiarygodne albowiem są one spójne, logiczne, konsekwentne, przekonywujące i wzajemnie ze sobą korelują. Należy nadmienić, iż świadkowie są osobami obcymi w stosunku do ubezpieczonego, nie mieli zatem interesu by zeznawać na jego korzyść, a z powodu zatrudnienia w tym samym co ubezpieczony zakładzie pracy oraz zajmowanych stanowisk mieli wiedzę na temat wykonywanej przez niego pracy.

Zatem zdaniem Sądu specyfika świadczona przez ubezpieczonego w spornych okresach pracy odpowiada rodzajowo tej, która w stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 r. Nr 8 poz. 43 ze zm.) wykazie A dział XIV poz. 24 została opisana jako kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Przy czym jako prace podstawowe wymienione w wykazie należy wskazać prace określone w dziale III poz. 45 gdzie wymieniono prace przy przeróbce plastycznej metali tj obsługę agregatów do walcowania, tłoczenia i ciągnięcia wraz z urządzeniami pomocniczymi i wykańczającymi oraz w dziale III poz. 78, gdzie wskazano prace przy szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniu

mechanicznym. Niewątpliwie analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że ubezpieczony w spornym okresie dokonywał kontroli jakości wyrobów pracowników wykonujących wyżej wskazane prace.

Doliczenie tych okresów do uwzględnionego już przez organ rentowy okresu 8 lat, 4 miesięcy i 27 dni pozwala na przyjęcie, że ubezpieczony wykazał wymagany okres ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Skoro, więc ubezpieczony ukończył 60 lat, legitymuje wymaganym przez przepisy stażem pracy, w tym pracy w szczególnych warunkach powyżej - 15 lat oraz spełnia pozostałe przesłanki, od których zostało uzależnione nabycie prawa do emerytury, to konieczne było dokonanie zmiany zaskarżonej decyzji.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art. 477¹⁴§ 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję.

Nadto Sąd na mocy art. 118 ust. 1 a ww. ustawy nie stwierdził, aby organ rentowy ponosił odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Do ustalenia tej okoliczności niezbędne bowiem było przeprowadzenie postępowania dowodowego przez Sądem, w tym zwłaszcza przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków i dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych ubezpieczonego.

Z tych względów Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.